

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci: JUDr. Marie Žiškova, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Českého telekomunikačního úřadu na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Českým telekomunikačním úřadem a Okresním soudem v Karviné – pobočka v Havířově, za účasti žalobkyně **UPC Česká republika, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Závišova 5, zastoupené JUDr. Janem Veverkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Londýnská 59, a žalovaného **M. L.**, ve věci žaloby o zaplacení částky 2951,50 Kč a úroku z prodlení ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 6. 4. 2007 do zaplacení, vedené u Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově pod sp. zn. 113 C 75/2008,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově pod sp. zn. 113 C 75/2008, o zaplacení částky 689 Kč za poskytnutí satelitní antény a zaplacení úroku z prodlení ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 6. 4. 2007 do zaplacení, **j e s o u d .**
- II. Usnesení Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově ze dne 19. 3. 2008, čj. 113 C 75/2008 - 14, **s e** v tomto rozsahu **z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 24. 7. 2008 navrhl Český telekomunikační úřad (dále též „Úřad“) zvláštnímu senátu rozhodnutí sporu o pravomoc podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Karviné – pobočka v Havířově ve věci tohoto soudu, u něhož podala žalobu žalobkyně UPC Česká republika, a. s., proti žalovanému M. L. o částku 2951,50 Kč s příslušenstvím.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Uvedená žaloba byla podána u Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově dne 8. 2. 2008. Podle žalobního tvrzení, doplněného pozdějším podáním, uzavřela žalobkyně s žalovaným „Smlouvu o dodávce služeb UPC Direct“, v níž se zavázala poskytovat žalovanému veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Blíže označenými fakturami žalobkyně vyúčtovala žalovanému za poskytnuté služby elektronických komunikací částku ve výši 2951,50 Kč, kterou žalovaný navzdory předžalobní upomínce neuhradil; proto se žalobkyně částky domáhá u soudu. Dále žalobkyně žádá uhradit úrok z prodlení ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení a náklady řízení.

Okresní soud v Karviné – pobočka v Havířově svým usnesením ze dne 19. 3. 2008, čj. 113 C 75/2008 - 14, řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Podle § 129 odst. 1 tohoto zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Jelikož smlouva mezi žalobkyní a žalovaným, týkající se dodávky televizních programů prostřednictvím satelitního signálu, měla charakter smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, nepřísluší spor mezi nimi ohledně nezaplacených poplatků za tuto službu řešit soudu, nýbrž uvedenému úřadu.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu Úřad zdůraznil, že spor je veden jednak o ceny vyúčtované za služby elektronických komunikací, jednak o cenu vyúčtovanou za satelitní anténu (viz daňový doklad č. 49141693). Úřad je tak podle svého přesvědčení příslušný k rozhodnutí pouze v části sporu týkající se částky 2262,50 Kč, kterou žalovaný neuhradil za poskytnuté služby elektronických komunikací; tato jeho příslušnost dopadá i na úrok z prodlení vztahující se k této částce. Naproti tomu částka 689 Kč, kterou žalobkyně žalovanému vyúčtovala za satelitní anténu, není cenou za službu elektronických komunikací, nýbrž je plněním plynoucím ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. O této částce, jakož ani o úroku z prodlení k ní se vztahujícím, není Úřad příslušný rozhodovat. To potvrzuje i usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 11. 2003, čj. Konf 42/2003 - 8.

Předmětem sporu o pravomoc v této věci tak není rozhodování o celém žalobním nároku uplatněném u Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově. Úřad uznává svou pravomoc ohledně převážné části nároku; ohledně částky 689 Kč s příslušenstvím však svou pravomoc zpochybňuje.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak plyne z listin založených v soudním spisu, obsahem „Smlouvy o dodávce služeb UPC Direct“ uzavřené mezi stranami původního řízení byla na straně žalobkyně povinnost dodávat žalovanému signál programů digitálního satelitního vysílání, které odpovídala povinnost žalovaného hradit žalobkyni vyúčtovanou cenu za službu. Rozhodovat ve sporu o plnění takových povinností – které jsou upraveny nejen konkrétním způsobem v této smlouvě, resp. ve všeobecných obchodních podmínkách

žalobkyně, ale obecně též v zákoně o elektronických komunikacích (srov. část první hlavy čtvrtou díl první zákona) – by vskutku příslušelo Úřadu.

Předmětem řízení v této věci je však částka za satelitní anténu, kterou žalobkyně žalovanému poskytla jako součást zařízení k přijímání digitálního satelitního vysílání. Nelze jistě popřít, že bez kompletního přijímacího zařízení by příjem satelitního vysílání nebyl možný. To ovšem z poskytnutí antény nečiní službu elektronických komunikací.

V této souvislosti zvláštní senát připomíná svou konstantní judikaturu (navazující ostatně na rozhodovací činnost někdejšího správního úseku Vrchního soudu v Praze) týkající se nároku mobilního operátora – coby poskytovatele telekomunikační služby (nyní služby elektronických komunikací) – na doplatek kupní ceny za mobilní telefon. I když nárok na tento doplatek vznikl v důsledku porušení povinnosti uživatele hradit paušální poplatek za službu a hovorné - tedy v příčinné souvislosti s porušením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb – jedná se přesto o nárok plynoucí z běžného soukromoprávního vztahu založeného kupní smlouvou; rozhodovat o něm proto přísluší soudu, nikoli Úřadu (srov. č. 47/2004 Sb. NSS). Podobně se zvláštní senát vyjádřil i ke vztahu vzniklému z výpůjčky zařízení sloužícího k přijímání signálu programů digitálního satelitního vysílání: ani zde nejde o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, nýbrž o klasický soukromoprávní spor (srov. č. 1478/2008 Sb. NSS).

Tím se nemíní vyjádřit, že by snad vztah mezi účastníkem (uživatelé) veřejně dostupné služby elektronických komunikací a mezi osobou vykonávající komunikační činnost byl vztahem veřejnoprávním. Obě strany vztahu založeného „Smlouvou o dodávce služeb UPC Direct“ se mohou svobodně rozhodnout, zda do něj vstoupí či nikoli, a žádá ze stran nemůže autoritativně určovat právní postavení druhé strany. Jedná se navíc o majetkový vztah, v němž si strany k uspokojení svých soukromých zájmů poskytují ekonomicky ekvivalentní protiplnění. Jde tedy o vztah soukromoprávní a rozhodovat o sporech z něj plynoucích náleží pravidelně soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Zákon o elektronických komunikacích ve svém § 129 odst. 1 stanovuje z tohoto pravidla výjimku. Tu je však třeba vykládat úzce – ostatně jako všechna ustanovení, která odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení.

Nutno připustit, že právní titul, na jehož základě žalobkyně od žalovaného žádá částku 689 Kč za satelitní anténu, není ze soudního spisu zcela zřejmý. Podle již zmíněné smlouvy dala žalobkyně žalovanému kompletní přijímací zařízení (skládající se z digitálního satelitního přijímače, přístupové karty a satelitní antény s konvertorem) „*do užívání*“, přičemž žalovaný jako uživatel měl mít ve vztahu k zařízení postavení vypůjčitele. Pojmovým znakem smlouvy o výpůjčce je ale právo vypůjčitele užívat věc bezplatně (§ 659 občanského zákoníku). Jak je zjevné z daňových dokladů založených ve spisu, částku za satelitní anténu vyúčtovala žalobkyně žalovanému jen jednou, v prvním dokladu vystaveném po uzavření smlouvy; požadovaná částka tedy nebude ani nájemným, které by jinak bylo účtováno za každý měsíc. Tyto úvahy však jdou již nad rámec rozhodování zvláštního senátu. Nepochybné je, že poskytnutí antény – ať již bezplatné, za

jednorázový poplatek nebo oproti pravidelně placené částce za užívání – není službou elektronických komunikací.

Příslušnost Úřadu pak nebude dána ani ve vztahu k peněžitě sankci vztahující se k dlužné částce ve výši 689 Kč. I zde je třeba mít na paměti, že ze smlouvy vzniklo žalovanému několik -v právním slova smyslu samostatných – povinností k platbám vůči žalobkyni: šlo jednak o platbu za samotnou „dodávku služeb UPC“ (tedy za poskytování služby elektronických komunikací), jednak o platbu za poskytnutí satelitní antény (spis nedává odpověď na to, proč byl žalovanému účtován poplatek za anténu, a nikoli za celé přijímací zařízení). Sankce, kterou si strany smlouvy mezi sebou sjednaly, se nevztahuje k blíže neurčenému „porušení smlouvy“, ale je neoddělitelně spjata s porušením konkrétní povinnosti ze smlouvy. Příslušnost k rozhodování o této sankci se pak bude odvíjet od toho, k porušení jaké konkrétní povinnosti byla sjednána. Bude-li porušena povinnost platby za poskytování služby elektronických komunikací, bude o této povinnosti i o smluvní sankci za její nesplnění rozhodovat Úřad. Bude-li však porušena povinnost jiná, a o nárocích z tohoto porušení bude rozhodovat soud - jak je tomu i v tomto případě – přísluší soudu rozhodovat i o sankci vztahující se k takovému porušení povinnosti. Je třeba ještě upozornit na to, že žalobkyně v žalobě ze dne 8. 2. 2008 žádala úrok z prodlení ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení s odkazem na čl. 6 Všeobecných podmínek; čl. 6.10 těchto podmínek však upravuje smluvní pokutu v této výši, nikoli úrok z prodlení. Jedná se patrně o přehlédnutí ze strany žalobkyně, jehož náprava je snadná; tato nepřesnost však nic nemění na právě provedené úvaze, podle níž je soud, který je příslušný rozhodovat o porušení konkrétní povinnosti ze smlouvy, příslušný i k rozhodování o sankci vztahující se k tomuto porušení (ať už by šlo o smluvní pokutu, úrok z prodlení či jinou sankci).

Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti zaplatit za poskytnutí satelitní antény (byť k němu došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací), včetně nároku na zaplacení peněžitě sankce sjednané ve smlouvě, tedy zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Úřadu; z pravomoci soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci označené ve výroku přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení okresního soudu v rozsahu, který výroku, jímž byla pravomoc určena, odporuje.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Karvině – pobočka v Havířově pokračovat ve vymezeném rozsahu v původním řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu